

ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧА ІСТОРІОГРАФІЯ

DOI: 10.31861/pytlit2018.98.330

УДК 82.0(92):821.161.2Фед.09

ФЕДЬКОВИЧЕЗНАВЧИЙ ДИСКУРС ОЛЕКСАНДРА ОГУЯ (ДО ПИТАННЯ ПРО ТВОРЧИЙ ФЕНОМЕН УЧЕНОГО)

Лідія Михайлівна Ковалець

orcid.org/0000-0003-3022-522X

lidijakovalets@gmail.com

Доктор філологічних наук, доцент

Кафедра української літератури

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Вул. М. Коцюбинського, 2, 58002, Чернівці, Україна

Анотація. Статтю присвячено відомому в Україні та за її межами науковцеві-лінгвісту, докторові наук, професорові Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича Олександрові Огую (1958–2014). Йдеться про людину широкої професійної та загальної ерудиції, автора численних праць, які стосувались також суміжних із філологією наук і часто позначені цілісним міждисциплінарним підходом.

Акцентовано на зацікавленнях О. Огуя художньою літературою, літературознавчою наукою, зокрема українським письменством і постаттю Ю. Федьковича. Докладно проаналізовано праці вченого у цій сфері, зроблено висновок, що вони засновані на скрупульозному аналізі критичної літератури про письменника, документальних джерел, а також на логічній розбудові спостережень психологічного, історичного, соціокультурного та естетичного порядку. Отже, у царину науки про найбільшого поета Буковини вчений приніс свою здатність по-новому, на нових методологічних основах аналізувати й синтезувати матеріал, отож спромігся на вищий рівень наукової творчості. порушено питання про важливість подальшої рецепції досліджень О. Огуя як чи не єдиний спосіб утривалити їх життя та життя самого автора.

Ключові слова: О. Огуй, Ю. Федькович, наука, літературознавча сфера, універсалізм, нові методологічні підходи, наукова творчість.

*Легка тому робота і найважча, хто її робить
по своїй волі, залюбки, хто пестить у серці надію,
що немарне вона йде, що через ту роботу він досягне свого щастя,
котре ще й не видне, котре десь далеко-далеко.
Панас Мирний*

Узяті за мотто слова належать великому трудівникові, великому літературному талантові, попри те що чиновникові, який художній творчості міг віддаватися лише в години вечірнього та нічного дозвілля, називаючи таке своє буття „робленим раєм”. Доктор філологічних наук, професор Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича Олександр Огуй (1958–2014) належить до тієї ж категорії людей, які спробували поєднати в житті різні ролі й обов’язки, і то безвихідно, впродовж років, десятиліть, звідуючи при цьому теж відчуття райської насолоди. Він був не тільки одним із найавторитетніших в Україні та за її межами лінгвістів-германістів, але й своїм у царині вітчизняної та світової історичної, психологічної, педагогічної наук (див: [2; 5; 8]). Інтелектуальна історія сьогочасної Буковини має в особі О. Огуя надзвичайно потужного репрезентанта.

Про цього чоловіка можна було б сказати відомими словами, адресованими чи то Б. Грінченку (що він більше працював, ніж жив), чи І. Франкові (що він нагадував велике астральне тіло), коли б не наше розуміння, що такі самодостатні та яскраві індивідуальності, як О. Огуй, варті на персональні характеристики своїх трудів і днів, на глибинне осмислення здобутків у тій кожній сфері, в яку сягала їх думка, акумулювання цих характеристик в не одній фундаментальній студії, хоч трохи відповідній об’єктам рецепції. Бо що б не ставало об’єктом пізнання чернівецького науковця, він усюди намагався побачити те, чого не бачили інші, тим самим розсуваючи горизонти людського досвіду і знання, пропонуючи індивідуальні, часто міждисциплінарні способи реалізації наукових завдань. О. Огуй усюди був Ученим, і кожен властивий йому хист був однією з можливостей реалізації його індивідуальності. Численні потенційні здібності вочевидь тому й виявилися в О. Огуя здібностями актуальними та ще й із високим ступенем їх реалізації, що була активність його самого (більше

працював, ніж жив...), була феноменальна наукова допитливість, невсипуща потреба в нових знаннях як специфічна психологічна риса. Прагнення долати щоразу нові висоти зробило з цього нашого сучасника людину по-особливому сміливу, розкуту, внутрішньо незалежну і зорієнтованому не тільки на конкретний час свого життєпроживання, а й на значно ширшу перспективу. Мені здається, що між таким станом душі Олександра Дмитровича і темою його кандидатської дисертації про історико-семасіологічне значення прикметників зі значенням „сміливий”, „хоробрий” існує прямий зв'язок.

Художня література, літературознавча наука так само була однією зі сфер любові та знання О. Огуя, сферою, у простір якої він і в зрілому віці, як і в дитинстві та юності, мандрував не з нудьги, не для розриву звичного ритму та зміни вражень і навіть не як автор дуже майстерних сатирично-гумористичних мініатюр (див.: [5, с. 253–261]). Це була мандрівка читача-неаматора, відважного лицаря, справжнього вченого, цілої академії наук, позаяк О. Огуй бачив текст і в своєму універсальному лінгвістичному вияві (як германіст, носій елітарної мовної культури, до того ж поліглот), і в своєму крупнішому плані (як психолог, історик, філософ, культуролог). Інакше кажучи, текст, зрозуміло, вибраний, бачився вченим як простір для пізнання, виконання завдань певного типу, і то завдань нових, нестандартних, котрі якоюсь мірою можна прирівняти до тих, що пов'язані у свідомості людини з відкриттям нових земель.

Отож в унікальній за обсягом, змістом, своєю, сказати б, поліфонічністю (маю на увазі публікації, крім українською та російською, ще й вісьмома іншими мовами світу) науковій спадщині О. Огуя щасливо перебувають праці, що стосуються культурно-естетичної інтерпретації Біблії та зразків середньовічної літератури, Шекспіра й Емінеску, німецькомовних авторів, канадської поезії, українських письменників та української літературознавчої науки, сфери художнього перекладу. Зауважимо, що Огуєві пізнання в літературознавстві були набагато масштабнішими за той пласт, який учений встиг актуалізувати. Авторитетний чернівецький історик Богдан Боднарюк у своєму споміні про Олександра Дмитровича згадує, як прецікаво йому

розмовлялось із ним по дорозі до Петербурга на міжнародну конференцію, присвячену Грюнвальдській битві, про етичні складові провансальської куртуазної поезії XII–XIII ст. і духовно-соціальні витоки західноєвропейського рицарського роману [5, с. 315]. Подібні враження звідав кожен – незалежно від фаху – науковець, якому пощастило в житті спілкуватися з Олександром Дмитровичем.

Широка наукова ерудиція О. Огуя, його глибоке відчуття слова, не кажучи про нестримну жагу пізнання і патріотичний дух, відобразилися у спеціальних працях ученого, присвячених і українській літературі, зосібна тих, що про „Слово о полку Ігоревім”, Ю. Федьковича та І. Франка, О. Кобилянську та І. Бажанського, В. Сімовича та С. Смаль-Стоцького, Д. Макогона і Ф. Погребенника. Це роботи різноформатні: від розлогих наукових студій, рецензій на літературознавчі монографії та виважених у формулюванні енциклопедичних статей до популярніших, вільніших од академічних умовностей, але із незмінним захопленням підготовлених газетних виступів. Важливо, що матеріали пошукового, справді відкривавчого плану (як-от про І. Бажанського, його щоденник-хроніку „Війна”) цей дослідник не втомлювався ширити у щораз різних ракурсах і на різних рівнях – від солідних вітчизняних та зарубіжних наукових видань до газети-районки. Він, безтямно закоханий в архіви, розумів значення документа і важливість його актуалізації.

Федьковичезнавчий дискурс О. Огуя зумовлювався, гадаємо, не стільки національно-етнічною, суто буковинською константою цього дослідника, німецькістю Поета, скільки психологічною складністю його, загадковою величчю Федьковичевого духу: така ситуація завше передбачає можливість відкриття прихованого, імпліцитного, підтекстового, а отже, можливість осягнення Іншого, що, за словами В. Дільтея, є „однією з найбільших теоретико-пізнавальних проблем”.

Блискуча студія ученого „Юрій Федькович та його епоха: історико-психологічні штрихи до національного формування творчої особистості”, виголошена в жовтні 2004-го в Чернівцях на Міжнародній науковій конференції і відтак у 2005-му надрукована в „Науковому віснику Чернівецького університету” та

у „Буковинському журналі”, стала квінтесенцією розмислів О. Огуя про найбільшого поета краю, одним із наслідків тривалого і багатоаспектного розвитку авторського потенціалу, що існував і до тексту. Потенціал у процесі створення нової наукової реальності, навіть її редагування, прийняття остаточної редакції завжди переломлюється в авторське начало, котре ніби оновлюється, зростає, тобто відбувається проявлення автора і в своєму новому „дітищі”.

Збагнути це конкретне авторське „Я” повною мірою можна було б, знаючи всі етапи історії цієї великої праці. Ще в 1910 році, мовлячи про теорії творчості, П. Ейгельгеймер так акцентував на них: „перший акт дає задум, другий – план (тобто тоді здійснюється логічний аналіз, відбувається збір інформації, збагачується знання, власне, виробляється план). Третім актом є вчинок, тобто здійснення задуму” [2, с. 219]. Інакше кажучи, подібним працям справді передують ще й тривала взаємозв’язана робота свідомості й підсвідомості, зважування й наполегливих роздумів, не кажучи про читання. Ми ж можемо аналізувати сьогодні головню „вчинок” у своєму матеріалізованому вигляді, в єдності формальних та змістових елементів, зрозуміло, в контексті попередніх підходів до вивчення Ю. Федьковича.

Підкреслюю, що масштабність авторських думок проглядає вже з назви – цього першого звернення автора до читача: „Ю. Федькович та його епоха...”. Жоден із попередників Олександра Дмитровича не обирав своїм оптичним прицілом таку грандіозну тему, більше того, учений вже на початку студії дав зрозуміти, що апелюватиме до „глибинної психології” (праць З. Фройда, К. Г. Юнга, А. Адлера й ін.) та гештальтпсихології (трансактивного методу) у поєднанні з соціально-історичним вивченням Федьковичевої епохи. Перші спроби естетико-психологічного аналізу життєво-творчого шляху поета з урахуванням специфіки цієї конкретної людської сутності та загалом життєвої атмосфери були здійснені ще на початку ХХ століття представниками модерністського літературно-критичного дискурсу М. Євшаном, М. Сріблянським, Б. Лепким, намагання психологічного прочитати духову структуру поета засвідчив у діаспорному федьковичезнавстві в 1934-му Д. Козій.

Однак ті роботи відзначалися суб'єктивізмом, відсутністю наукової бази, тоді як О. Огуй вибудовує власну концепцію на основі ще й найголовніших праць про Федьковича, окремі з яких навіть не виносячи у прикінцевий список літератури (там і так 32 позиції), зазначаючи прізвища лише в дужках, а також праць історичних, етнологічних, психологічних, датованих переважно ХІХ століттям – україномовних, німецькомовних, залучаючи також матеріали архівосховищ Чернівців і Львова.

Вільне, якесь навіть граціозне оперування фактами, цим, як казав І. Павлов, „повітрям ученого”, відчувається на кожному кроці: і тоді, коли у вступній частині наводяться суперечливі оцінки Федьковича навіть як „божевільного чоловіка з божою іскрою” (О. Маковей) та формулюється власна мета, і коли дослідник викладає ті положення аналітичної психології (про трикомпонентну модель особистості, тиск біологічного та соціального на людину) та гештальтпсихології, на які спиратиметься відтак (про трансакції, виявляється, у таких, як Федькович, спрямовані на більше трагічний сценарій життя), і коли врешті Федьковичеву внутрішню біографію до 1863-го, коли поет остаточно ствердився у своєму національно-патріотично-творчому статусі, О. Огуй подасть у новому історико-психологічному вимірі.

Зрозуміло, що О. Огуєві як фаховому психологові Федькович цікавий не тільки ззовні, а ще більше зсередини („зсередини його драми”, як сказав би Гете), численні наведені деталі допомагають збагнути появу психологічних комплексів, ставлення до „скриптів” – тих життєвих ліній, які посидала доля, – шляхтича, офіцера, гуцула, їх прийняття чи відкидання. Мушу зазначити, що наукове, раціоналістське начало змушує дослідника подекуди, як видається, бути й занадто категоричним: скажімо, коли мовить про батька, Адальберта Гординського пори Осипового дитинства, людину, мовляв, горду, владну, пихату, пана – це тоді, коли можна знайти аргументи й „contra”, бо цей пан переймався й освітою навіть свого пасинка; як засвідчили тепер знайдені документи, допомагав селянам у час повстання під проводом Л. Кобилиці і, мабуть, через це впав у немилість і не зробив кар'єри в час служби в Чернівецькому магістраті, отож, очевидно, через те за ним до кінця

шпигували. Зрештою, дослідник сам констатує, що в грудні 1848 року поліція взяла Гординського під найпильніший нагляд [4, с. 46].

Категоричною виглядає також думка, що поет у 1863 році розірвав зі своїм попереднім офіцерським скриптом: насправді ж навіть навесні 1885-го, будучи редактором „Буковини”, Федькович через письмове звернення до цісаря, відтак секретаря цісарської канцелярії намагався повернути собі офіцерський ранг, за яким на свої старі літа, мовляв, „безмежно затужив” [6, с. 315–316]. Вочевидь минуле далеко не завжди можна викреслити навіть з індивідуальної історії, бо воно супроводжує кожного з нас, як тінь. З іншого боку, О. Огуй мав рацію шукати нових пояснень в обраній методиці, вона допомогла йому вийти на новий рівень навіть щодо обговорюваного офіцерства, тобто побачити те, чого не бачили інші:

Внутрішній конфлікт у межах стандартного скрипту „Офіцер”, що посилював неврастенічну чутливість поета, визначав його поведінку: його „ego” (свідомість) було свідомістю гуцула, що виріс у сфері мужицьких взаємин, „id” (підсвідомість) вказувала на дворянське [мало б бути шляхетське, панське] походження, а super-ego офіцера (колективна підсвідомість) диктувала суперечливі нормативи поведінки водночас і демократа-гуцула, і вже ненависного йому офіцерства [4, с. 50].

Саме завдяки О. Огуєві у простір федьковичезнавчої науки увійшли такі „діагностичні” для характеристики письменника поняття, як гіперсензитивність, „гіперсензитивна меланхолія”, „шизоафективний стан, властивий багатьом творчим натурам”. Проблеми сексуального, ненормативного порядку акцентовані дослідником делікатно, як і належиться („Дитячі заборони та приписи відключили його від відчуттів радості тіла, які вдавалося відцентрувати через алкоголь” [4, с. 51]). Хоч маємо таке, як і в О. Колесси, занадто довірливе ставлення до літературної версії образу авторського «Я», котре у Федьковича далеко не завжди було рівнозначне авторській суті, а було і вифантазуваним, а отже, творчим.

О. Огуй цінував у кожному митцеві, зосібна й у Ю. Федьковичеві, не позичений, а власний таланти, в іншій своїй

розвідці про цього письменника, услід за К. Г. Юнгом, підкресливши: „Практичний аналіз історико-біографічних даних такої творчої особистості, як Ю. Федькович, демонструє, наскільки сильним та свавільним є той імпульс творчості, що виривається з підсвідомості митця” [3, с. 276]. Засновані на логічній розбудові спостережень психологічного, історичного, соціокультурного, естетичного порядку висновки ученого закономірно переконливі:

Життя і творчість письменника складають собою нерозривну єдність, будучи своєрідною рівнодією трьох сил: неповторного світогляду особистості (сформованої власним темпераментом, інтелектом і волею), економіко-політичної епохи, що здебільшого визначає напрям його формування, та обставин (у т. ч. і життєвих, і культурних), які на це формування впливають. У складному переплетенні цих факторів Ю. Федькович не зумів досягнути внутрішньої гармонії, проте завдяки талантові він зумів привнести у світове письменство ліричну „українськість” та „гуцульщину” Буковини... [3, с. 277].

Закономірне раціоналістське начало в О. Огуя часто гармонійно співіснує з емоційним, чуттєвим, навіть проникливим ставленням до головного героя, як-от у цьому фрагменті:

Хоча меланхолійна чутливість ставала йому [Федьковичеві] в пригоді, спонукаючи багаторазово повертатися до певних мотивів, відточуючи їх блиск, проте вона й понад міру виснажувала його в умовах постійного внутрішнього конфлікту [4, с. 51].

І це при тому, що форма представлення головного героя така, як і має бути в науковій літературі, – особистісно-безособистісна. На розкриття теми в О. Огуя завше блискуче „працює” соціально-історичний матеріал: багаті на деталі документальні дані про Чернівці, Буковину, Австрійську імперію Федьковичевих часів, деякі з яких чи не вперше винесені на денне світло й оприлюднені в такому контексті.

Таким чином, у царину федьковичезнавства О. Огуй приніс свій універсалізм, тобто вміння успішно працювати в різних, але все ж близьких, споріднених сферах науки. Він приніс здатність по-новому, на нових методологічних засадах аналізувати

й синтезувати матеріал, отож спромігся на вищий рівень творчості, який завжди приходить тільки після тривалих і наполегливих зусиль. А що ж до перспективи, на яку був налаштований О. Огуй усім ходом свого життя, то теорія рецепції дає чітку рекомендацію стосовно особливостей її, перспективи, здобуваності:

Будь-яке активне резонування творчої волі реципієнта з потенціями тексту, <...> будь-яке перепланування і модернізація початкової форми, яку отримує читач, виявляється не чим іншим, як обов'язковим життєствердженням її, а також її автора в духовно різноманітному світі [7, с. 339].

Тож за нами як реципієнтами – активне спілкування з текстами Олександра Дмитровича, бо тільки в такий спосіб на правду можна утривалити їх спільне життя.

1. *Гончаренко Н. В.* Гений в искусстве и науке / Н. В. Гончаренко. – Москва: Искусство, 1991. – 432 с.
2. *Івасюк О. Я.* Він прагнув світла істини / О. Я. Івасюк // Питання літературознавства : науковий збірник / гол. ред. О. В. Червінська. – Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2014. – Вип. 90. – С. 286–291.
3. *Огуй О.* Літературознавчо-психологічна студія про видатного буковинця / Олександр Огуй // Буковинський журнал. – 2011. – Ч. 3–4. – С. 274–277.
4. *Огуй О.* Юрій Федькович та його епоха: історико-психологічні штрихи до національного формування творчої особистості / Олександр Огуй // Науковий вісник Чернівецького університету. – Чернівці : Рута, 2005. – Вип. 274 – 275 : Слов'янська філологія. – С. 43–53.
5. Олександр Дмитрович Огуй: Світлом був і до світла полинув : монографія (з бібліографією) / упор. О. Я. Івасюк. – Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2017. – 400 с.
6. *Федькович О. Ю.* Писаня / Осип Юрій Федькович: Перше повн. і крит. вид. – Львів : З друк. НТШ, 1910. – Т. 4 : Матеріяли до житєписи Осипа Юрія Гординського-Федьковича / з першодр. і автогр. зібрав, упоряд. і пояснив О. Маковей. – XV, 653 с.
7. *Червінська О.* Аргументи форми : монографія / Ольга Червінська. – Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. – 384 с.
8. *Chervinska O.* The Concept of Post-Non-Classical Methodological Strategy by Professor Olexander Oguuy / O. Chervinska // Питання літературознавства. – 2017. – № 96. – С. 174–186.

ФЕДЬКОВИЧЕВЕДЧЕСКИЙ ДИСКУРС АЛЕКСАНДРА ОГУЯ (К ВОПРОСУ О ТВОРЧЕСКОМ ФЕНОМЕНЕ УЧЕНОГО)

Лидия Михайловна Ковалец

orcid.org/0000-0003-3022-522X

lidijakovalets@gmail.com

Доктор филологических наук, доцент

Кафедра украинской литературы

Черновицкий национальный университет имени Юрия Федьковича

Ул. М. Коцюбинского, 2 58002, Черновцы, Украина

Аннотация. Статью посвящено известному в Украине и за ее пределами ученому-лингвисту, доктору наук, профессору Черновицкого национального университета имени Юрия Федьковича Александру Огую (1958–2014). Речь идет о человеке широкой профессиональной и общей эрудиции, авторе множества трудов, которые касались также наук, смежных с филологией, и во многих случаях отмечены целостным междисциплинарным подходом.

Акцентируется на заинтересованности А. Огую художественной литературой, литературоведческой наукой, в частности украинской литературой и личностью Ю. Федьковича. Тщательно проанализированы работы ученого в этой области, сделан вывод, что они основаны на глубоком анализе критической литературы о писателе, документальных источниках, а также на логическом развитии наблюдений психологического, исторического, социокультурного, эстетического порядка. Итак, в науку о самом большом поэте Буковины ученый принес свою способность по-новому, на новых методологических основах анализировать и синтезировать материал, а значит, засвидетельствовал высший уровень научного творчества. Поставлен вопрос о важности дальнейшей рецепции исследований А. Огую как едва ли не единственном способе продлить их жизнь и жизнь самого автора.

Ключевые слова: А. Огуй, Ю. Федькович, наука, литературоведческая сфера, универсализм, новые методологические подходы, научное творчество.

FED'KOVYCH-STUDIES DISCOURSES BY OLEKSANDR OGUJ (TO THE ISSUE OF THE CREATIVE PHENOMENON OF THE SCHOLAR)

Lidija Kovalets

orcid.org/0000-0003-3022-522X

lidijakovalets@gmail.com

The chair of Ukrainian literature

Yuri Fedkovych Chernivtsi National University

2 Kotsiubynsky str., 58002, Chernivtsi, Ukraine

Abstract. The article is devoted to Oleksandr Oguy (1958–2014), the well-known in Ukraine and abroad scientist and linguist, doctor of sciences, professor of Yuriy Fed'kovych Chernivtsi National University. He was a person of a broad professional and common erudition, the author of numerous works, that were also related to the adjacent to philology sciences and were often denoted with complexed multidisciplinary approach.

The article focuses on the O. Oguy's interests with artistic literature, literary scholarship, in particular Ukrainian writing and the personality of Y. Fed'kovych. The work of the scientist in this area is analyzed in detail. It is concluded that they are based on a scrupulous analysis of critical literature about the writer, documentary sources, and also on the logical development of observations of psychological, historical, socio-cultural and aesthetic order. So, in the field of research about the greatest poet of Bukovyna, the scientist brought his ability to analyze and synthesize the material in a new way, on new methodological principals, and thus managed to reach a higher level of scientific creativity. The issue of the importance of the further study of O. Oguy's workshop was questioned as perhaps the only way to prolong their life and life of the author himself.

Key words: O. Oguy, Y. Fed'kovych, science, literary sphere, universalism, new methodological approaches, scientific creativity.

References

1. Goncharenko N. *Geniy v iskusstve i nauke* [Genius in Arts and Science]. Moscow. 1991, 432 p. (in Russian).
2. Ivasiuk O. Vin prahniv svitla istyny [He Searched for the Light of the Truth]. *Pytannia literaturoznavstva*, 2014, no. 90, pp. 286–291. (in Ukrainian).
3. Oguy O. Literaturoznavcho-psykholohichna studiia pro vydatnoho bukovyntsia [Literary-Psychological Studio on the Prominent Bukovynian]. *Bukovynskiy zhurnal*, 2011, no. 3–4, pp. 274–277. (in Ukrainian).
4. Oguy O. Yurii Fedkovych ta yoho epokha: istoryko-psykholohichni shtrykhy do natsionalnoho formuvannia tvorchoi osobystosti [Yuriy Fedkovych and His Epoch: Historical-Psychological Strokes towards the Formation of a Creative Personality]. *Naukovyi visnyk Chernivetskoho universytetu*, 2005, no. 274–275: Slovianska filolohiia, pp. 43–53 (in Ukrainian).
5. *Oleksandr Dmytrovych Oguy: Svitlom buv i do svitla polynuv : monohrafiia (z bibliohrafiieiu)* [Olexandr Dmytrovych Oguy: The Light I Was and to the Light I Flew : Monograph (with Bibliography)]. Chernivtsi, 2017, 400 p. (in Ukrainian).
6. Fedkovych O. Yu. *Pysania / Osyp Yurii Fedkovych: Pershe povn. i kryt. vyd. T. 4 : Materiialy do zhytiepysy Osypa Yuriiia Hordynskoho-Fedkovycha* [Writings. First Complete and Critical Edition. Volume 4 : Materials for

- Biography of Osyp Yuriy Hordynsky-Fedkovych]. Lviv, 1910, 653 p. (in Ukrainian).
7. Chervinska O. *Arhumenty formy* [Form Arguments]. Chernivtsi, 2015, 384 p. (in Ukrainian).
 8. Chervinska O. The Concept of Post-Non-Classical Methodological Strategy by Professor Olexander Oguy. *Pytannia literaturoznavstva*, 2017, no. 96, pp. 174–186.

Suggested citation

Kovalets L. Fed'kovycheznachnyi dyskurs Oleksandra Oguia (do pytannia pro tvorchiy fenomen uchenoho) [Fed'kovych-Studies Discourses by Oleksandr Oguy (To the Issue of the Creative Phenomenon of the Scholar)]. *Pytannia literaturoznavstva*, 2018, no. 98, pp. 330–341. (in Ukrainian). doi: 10.31861/pytlit2018.98.330.

Стаття надійшла до редакції 6.12.2018 р.
Стаття прийнята до друку 21.12.2018 р.